کوتاه‌تر از گزارش

هیات امنای ارزی وزارت بهداشت مسؤول واردات واکسن کرونا

رئیس مرکز روابط‌عمومی و اطلاع‌رسانی وزارت بهداشت گفت: اختیارات لازم برای واردات واکسن کووید-۱۹ مورد تایید به هیات امنای ارزی داده شده است و مرجع تایید نهایی واکسن اعم از خارجی یا تولید داخل، سازمان غذا و دارو خواهد بود.

به گزارش جام‌جم، کیانوش جهانپور افزود: براساس این مجوز به هیات امنای ارزی تمام اختیارات داده شده تا مستقیم یا از طریق شرکت‌های خصوصی مجاز نسبت به واردات واکسن تایید شده اقدام کند.

آن‌طور که جهانپور گفته تاکید کمیته ملی واکسن بر آن است که هرگونه انجام کارآزمایی بالینی واکسن‌های خارجی در کشور منوط به مشارکت در تولید و انتقال فناوری باشد.

رئیس مرکز روابط‌عمومی و اطلاع‌رسانی وزارت بهداشت ادامه داد: با توجه به وضعیت زمانی محدود عرضه واکسن‌های خریداری شده، مقرر شده صرفا در این مورد خاص، بسته‌بندی اولیه سازنده دربردارنده اطلاعات نوع واکسن، روش و حجم تزریق و هشدارهای اساسی به زبان مندرج مورد تایید باشد و برای برچسب‌گذاری واکسن، مدل ارائه شده توسط مرجع تنظیم مقررات دارویی اروپا (EMA) مورد تایید است.

وی تصریح کرد: برنامه کلی واکسیناسیون علیه کووید - ۱۹ تغییری نداشته است و مطابق برنامه قبلی، مسیرهای خرید مستقیم واکسن تایید شده، خرید از سبد کوواکس و واکسن تولید داخل به ترتیب مسیر تامین واکسن مورد نیاز کشور برای واکسیناسیون همگانی علیه این بیماری بوده و مرجع تایید نهایی واکسن اعم از خارجی یا تولید داخل، سازمان غذا و دارو خواهد بود و فرآیند بررسی به‌رغم همه مسیرهای سریع تایید (Fast Track) کماکان زمانبر بوده و نیازمند تکمیل اطلاعات است و در این فرآیند، کیفیت و ایمنی مبتنی بر شواهد و مدارک فدای سرعت عمل نخواهد شد و ورود هرگونه واکسن از هر مسیر، منوط به تایید مجوز موقت و اضطراری سازمان غذا و دارو است.

تاکید بر رعایت پروتکل‌ها

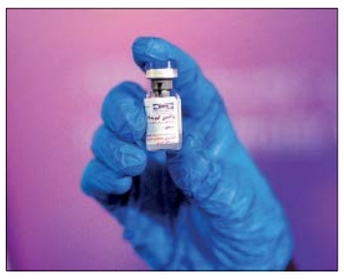

رئیس مرکز روابط‌عمومی و اطلاع‌رسانی وزارت بهداشت تاکید کرد: فرآیند واکسیناسیون هم در کشوری به گستردگی مثل ایران و برای درصد بالایی از جمعیت ۸۴ میلیونی زمانبر خواهد بود، بنابراین حتی با تایید برخی واکسن‌ها و صدور مجوز مصرف اضطراری و واردات آنها و متعاقبا شروع واکسیناسیون در بازه زمانی چند روزه و چند هفته حتی چند ماه، کماکان رعایت پروتکل‌های بهداشتی، اعمال محدودیت‌های هوشمند، استفاده از تجهیزات محافظت فردی و خودمراقبتی، فاصله‌گذاری فیزیکی و شستن مکرر دست‌ها با آب و صابون و استفاده از ضدعفونی‌کننده‌ها با دقت و جدیت مانند ماه‌های قبل باید ادامه داشته باشد.

وی افزود: در خوشبینانه‌ترین شرایط، واکسیناسیون حتی بدون بروز حوادث غیرمترقبه‌ای مانند جهش‌های ویروس، یک‌شبه و یک ماهه و حتی چند ماهه نمی‌تواند سایه شوم این بیماری و همه‌گیری را از جوامع کوتاه کند و هرگونه عادی‌پنداری و اهمال فردی و عمومی حتی در میانه فصل واکسیناسیون می‌تواند فاجعه‌آمیز و بحران‌آفرین باشد و تا آخرین روزهای خروج از اپیدمی و طغیان بیماری و حتی بعد از آن باید این هوشیاری و حساسیت در جامعه زنده بماند و خودمراقبتی و مشارکت فعال اجتماعی و بین‌بخشی باید در بالاترین وجه ممکن ادامه یابد.

جهانپور یادآور شد: همان‌گونه که از قبل وعده داده شده، واکسیناسیون با واکسن موثر و بی‌خطر خارجی آغاز خواهد شد و با واکسن‌های تولید داخل ادامه خواهد یافت.

وی گفت: هرگونه عادی‌پنداری و اهمال فردی و عمومی حتی در میانه فصل واکسیناسیون می‌تواند فاجعه‌آمیز و بحران‌آفرین باشد. واکسیناسیون با واکسن موثر و بی‌خطر خارجی آغاز خواهد شد و با واکسن‌های تولید داخل ادامه خواهد یافت.

افزایش ۲۰ تا ۲۵ درصدی بودجه ۱۴۰۰ تهران

محسن هاشمی، رئیس شورای شهر تهران گفت: بودجه سال ۱۴۰۰ بالغ بر ۳۸ هزار میلیارد تومان است که نسبت به بودجه سال گذشته بین ۲۰ تا ۲۵ درصد افزایش داشته که متناسب با تورم موجود در جامعه بوده است. وی افزود: بودجه ما انقباضی است، چراکه فرض بر این بوده که درآمدهای ما به‌واسطه شرایط کرونا و تحریم تحقق پیدا نکند در نتیجه این بودجه به نظر می‌آید منطقی و عاقلانه است. / ایلنا

امدادرسانی به ۶۶۰۰ آسیب‌دیده از حوادث جوی

مهدی ولی‌پور، رئیس سازمان امداد و نجات جمعیت هلال‌احمر از امدادرسانی به ۶۶۰۰ نفر از هموطنان متاثر از حوادث جوی در ۴۴ شهر، روستا و ۱۰۰ محور کوهستانی ۲۰ استان کشور خبر داد و افزود: از ۳۰ دی تا چهارم بهمن ۴۴۷ نفر از هموطنان در پایگاه‌های امداد و نجات جاده‌ای و بین‌شهری، مدارس، مساجد و نظایر آن اسکان اضطراری و موقت یافتند و ۳۷ نفر دیگر از متاثرین این‌گونه حوادث به مناطق امن منتقل شدند. / ایرنا

ماه‌هاست بیماران مبتلا به دیابت نوع یک در بیشتر داروخانه‌ها موفق به یافتن انسولین قلمی نمی‌شوند

عکس: جام‌جم

تلخندهای انسولین

بیماران دیابتی دربه‌در دنبال انسولین خارجی می‌گردند در حالی که از انسولین ایرانی می‌ترسند

مریم خباز

جامعه

برای کسی که باید مراقب هر لقمه غذایش باشد، باید چراغ راهنمایی روی محصولات کارخانه‌ای را به دقت بخواند و به عدد قند آن توجه کند، باید حسرت خوردن ماکارونی، شکلات، تنقلات، یک بشقاب پر برنج خوش‌عطر و حتی خوردن نان بیشتر از اندازه یک کف دست را بخورد؛ حسرت داشتن انسولین از آن حسرت‌های مضاعف است. می‌گوید غصه می‌خورم، می‌گوید نگرانم، می‌گوید آرام و قرار ندارم، می‌گوید دوستانم از چشم‌هایم می‌فهمند چه دربه‌دری کشیده‌ام و می‌گوید دیگر خسته شده‌ام و همه اینها به‌خاطر کمبود انسولین به این لغات آویخته‌اند.

کمبود انسولین قلمی - که همان انسولین خارجی است - داستان تازه‌ای در کشور ما نیست. این قلم‌های نجات‌بخش که مثل آب برای ماهی و مثل هوا برای ما حیاتی است، در بازی قایم‌باشکی که ماه‌هاست راه انداخته بیماران دیابتی را کلافه کرده. یکی‌شان می‌گوید پاتوقم شده است هلال احمر و ۱۳ آبان، یکی دیگرشان می‌گوید من و شوهرم دوتایی به هر چه داروخانه در تهران است سر زده‌ایم، یکی دیگر که خسته از ایستادن در صف‌های طولانی است می‌گوید آشنایی که خدا خیرش دهد پیدا کردیم و او از طریق رابطی که نمی‌شناسیم برایمان انسولین پیدا کرد و دیگری که ته‌مانده‌های ناامیدی در صدایش رسوب کرده می‌گوید دوز انسولین مادرمان را سر خود کم کرده‌ایم تا صرفه‌جویی کنیم.

بیماران دیابتی و اطرافیان آنها که مجبورند هر ماه برای یافتن انسولین‌های قلمی، شهر را زیر پا بگذارند و بو بکشند که انسولین کجاست، داستان جستن تا رسیدن‌شان به انسولین را با سوز و گداز بیان می‌کنند و عده‌ای‌شان چنان احساساتی می‌شوند که بغض صدایشان را دورگه می‌کند و می‌گویند ما که نباید حتی یک لقمه غذا بیشتر بخوریم و نباید سمت خوراکی‌های ممنوعه برویم و حسرت به دل فقط باید خوشمزگی‌های زندگی را تماشا کنیم، چرا باید حسرت داشتن انسولین را هم بخوریم و چرا این ماه که انسولین را به هر ترفندی یافتیم بلافاصله باید غصه ماه بعد را بخوریم.

این سوز و گدازها البته تازه نیست و ماه‌هاست قلب‌ها به تپش می‌افتد، نبض‌ها بالا می‌رود، استرس‌ها بالا می‌کشد و آدم‌هایی با کفش‌های آهنی از این داروخانه به آن داروخانه می‌روند ولی می‌شنوند که انسولین نداریم.

> انسولین را اگر با دفترچه بیمه بخرند دانه‌ای ۳۵۰۰ تومان است. دفترچه بیمه هم که نباشد نرخ دولتی انسولین قلمی ۳۵ هزار تومان است، ولی کمبودهای اخیر باعث شده بیماران برای هر انسولین قلمی تا ۲۰۰ هزار تومان هزینه کنند

زنی که مادر یک پسر ۱۶ ساله است به ما می‌گوید یک روز به ۱۳ آبان زنگ زدم، گفتند که دو تا انسولین قلمی داریم، قسم‌شان دادم که آن دو تا را برای بچه من نگه دارند، اسنپ گرفتم و خودم را سریع رساندم اما وقتی به داروخانه رسیدم، گفتند خانم آن دوتا را فروختیم.

بیماران دیابتی وابسته به انسولین از این تجربه‌ها زیاد دارند که همه‌اش برمی‌گردد به حقیقت کمبود انسولین‌های قلمی در کشور، کمبودی که زاییده تحریم است و کسی نمی‌داند قرار است تا چه زمانی کش بیاید.

قیمت‌های عجیب انسولین آزاد

انسولین را اگر با دفترچه بیمه بخرند دانه‌ای ۳۵۰۰ تومان است، دفترچه بیمه هم که نباشد نرخ دولتی انسولین قلمی ۳۵ هزار تومان است. ولی کمبود ماه‌های اخیر، سر قیمت انسولین را به طاق کوبیده و قیمتش را افزایشی کرده، به طوری که جیب خیلی‌ها کم آورده و از پس خرید برنمی‌آیند. اما حرف بر سر اجبار است، اجبار رساندن آب به ماهی و دست و پا کردن اکسیژن برای موجودات شش‌دار.

زنی که پرستار مادر پیرش است و همه دردسرهای تهیه انسولین را خودش به دوش می‌کشد به ما می‌گوید از خرداد تا به‌حال انسولین پیدا نکرده و مجبور به آزاد خریدن شده‌ام، دانه‌ای ۱۳۰ هزار تومان برای پیرزنی که باید ماهی پنج بار تزریق داشته باشد ولی حقوق بازنشستگی دومیلیونی‌اش از انسولین، دارویی تلخ برایش ساخته. این زن اما راهکاری یافته و دوز انسولین مادر را خودسرانه کم کرده تا هم در هزینه‌ها صرفه‌جویی شود و هم مادر به کمبود انسولین عادت کند که البته عادت نخواهد کرد و زن می‌ترسد یکی از همین روزها مادرش بیهوش شود و کارش به بیمارستان بکشد.

پدر یک کودک ۹ ساله نیز همین دردها را واگویه می‌کند. درد تزریق روزانه سه بار از انسولین‌هایی که سخت پیدا می‌شود و با رابطه بازی و دم این‌وآن را دیدن همین چند روز پیش دانه‌ای ۲۰۰ هزار تومان خریده شده است. مادر یک بچه دیابتی ۸ ساله هم می‌گوید چند شب پیش در داروخانه‌ای بسیار دور از خانه ۶ انسولین قلمی خریده که فعلا برای یک ماه کودکش کافی است.

سخت پیدا شدن انسولین در کشور یک بحث است و قیمت‌های گزاف آن بحثی دیگر. درواقع فشاری است روحی، روانی و مالی که دیده نمی‌شود ولی هست، همین‌جا در نزدیکی همه ما، شاید حتی در خانه خودمان.

کمبود انسولین نداریم

مدت‌هاست سررشته هر مشکلی در کشور را که می‌گیریم ،سرانجام به تحریم می‌رسیم و چند تفو و لعن نثارش می‌کنیم که این تحریم‌های ظالمانه با ما چنین و چنان کرده است. در ماجرای کمبود انسولین قلمی در کشور هم پای تحریم در میان است و حیدر محمدی، مدیرکل دارو و مواد تحت کنترل سازمان غذا و دارو این را تایید می‌کند.

او به ایلنا گفته است: شرایط متغیر است و ارز هم‌تغییر می‌کند، شرکت‌ها هم در نبود ارز نمی‌توانند ذخیره‌ای داشته باشند درصورتی‌که اگر مشکلات ارزی نداشتیم، خیلی راحت می‌توانستیم ذخیره انسولین را بیشتر کنیم. ذخیره فعلی انسولین در کشورمان فعلا برای یک ماه است که محمدی می‌گوید اگر تحریم‌های دارویی نبود و این کار غیراخلاقی تاریخی در آمریکا وجود نداشت، باید این ذخیره برای سه ماه بود.

پس تا اینجای کار ازلحاظ ذخیره انسولین قلمی، همان‌که بیماران در هر کوی و برزن به دنبالش هستند یک‌سوم کمتر از نیاز واقعی است، بااین‌حال اما محمدی بااین‌که کمبود برندهای خارجی را تایید می‌کند ولی اصل قضیه کمبود انسولین را در کشور قبول ندارد.

او می‌گوید: بعضی از هموطنان برندهای خاصی را مصرف می‌کنند و وقتی آنها را پیدا نمی‌کنند، می‌گویند کمبود وجود دارد درصورتی‌که این ملاک ما نیست. ما می‌گوییم انسولین موجود است، چون ملاک ما مولکول انسولین است، نه ویال یا قلم.

شخص مدیرکل البته نیم عنایتی هم به پزشکان دارد و می‌گوید ممکن است آنها برندهایی را تجویز کنند که در یک منطقه جغرافیایی و بازار یک منطقه موجود نباشد، بنابراین بیمار تلقی کمبود انسولین می‌کند درحالی‌که اگر افراد سامانه تیتک را روی گوشی‌هایشان نصب کنند، اسم هر انسولینی را که در آن بنویسند سیستم، داروخانه‌ای را که انسولین موردنظر را دارد به آنها معرفی می‌کند.

انسولین ایرانی بزنید

نبود انسولین در کشور با وجود کمبود انسولین‌های خارجی در بازار یک معنی دارد و آن این‌که سازمان غذا و داروی کشور، انسولین‌های ایرانی را نیز به حساب می‌آورد و نتیجه می‌گیرد که کمبودی وجود ندارد.

بیماران دیابتی اما به‌خصوص آنهایی که ما پای حرف‌هایشان نشستیم نه مایل به تجربه انسولین ایرانی بودند، نه اعتمادی به آن داشتند و نه اگر آن را تجربه کرده‌اند، می‌خواهند که دوباره تجربه‌اش کنند. یکی از این بیماران می‌گوید انسولین ایرانی افت قند شدید می‌دهد و چون این را شنیده است حاضر نیست برای کودک شش ساله‌اش از این جنس انسولین استفاده کند. زن دیگری که از مادر دیابتی‌اش پرستاری می‌کند نیز می‌گوید برای مادری که به‌خاطر قرص‌های کنترل دیابت، ۵۰ درصد کلیه‌اش دچار نارسایی شده، نمی‌خواهد ریسک تغییر انسولین را بپذیرد و راهی شدن او به بیمارستان را ببیند.

چند بیمار دیابتی اما متفق‌القول به ما گفتند که به انسولین ایرانی فکر نمی‌کنند چون پزشک معالج‌شان انسولین‌های خارجی را تجویز می‌کند و گاهی تاکید می‌کند که اگر نوع خارجی پیدا نشد و ناچار شدید، از انسولین ایرانی استفاده کنید.

دختر مردی که سال‌ها از ابتلایش به دیابت می‌گذرد اما به ما گفت که به‌خاطر نایاب بودن انسولین خارجی یک‌بار ناچار به تزریق نوع ایرانی شدیم که بلافاصله دست و پای پدر شروع به لرزیدن کرد و دچار تهوع شدید و افت قند شد. مادر پسری ۱۶ ساله نیز که گرفتار دیابت است، گفت که پزشک، تزریق انسولین ایرانی را فقط در صورت بستری شدن پسر در بیمارستان مجاز دانسته تا همه حالات او پس از تزریق تحت کنترل باشد؛ در واقع دو روایتی که جبهه مردم در مقابل جبهه وزارت بهداشت را روشن می‌کند.

با این وصف اما اسدا... رجب، رئیس انجمن دیابت ایران به ما می‌گوید ترس‌های مردم بی‌دلیل است و انسولین ایرانی که انسولین انسانی و آنالوگ محسوب می‌شود از نظر کنترل کیفیت قند تفاوتی با انسولین‌های خارجی ندارد به‌جز این‌که در دسترس بوده و بیمار مجبور نیست برای به‌دست آوردنش به هر راهی متوسل شود.

وقتی اظهارنظرهای مردم درباره انسولین‌های ایرانی و عوارض تزریق آن را به وی گفتیم، رجب نیشخندی زد و گفت اگر کسی انسولین ایرانی مصرف کرده و دچار عارضه‌ای همچون افت قند و بیهوشی شده یعنی که نحوه استفاده آن را بلد نبوده و هیچ آموزشی ندیده، چراکه پایین‌آوردن قند، کار انسولین است و اگر انسولینی افت قند ندهد یعنی که انسولین نیست.

این اظهارات می‌تواند روزنه امیدی برای بیمارانی باشد که از کمبود انسولین به ستوه آمده‌اند و دیگر نمی‌توانند بار سنگین هزینه انسولین‌های خارجی را به دوش بکشند به شرطی که مردم متقاعد شوند و سازمان غذا و دارو و تشکیلاتی همچون انجمن دیابت تغییر رویکرد داده و برای اقناع و آموزش مردم وقت بگذارند.

با این حال هر چه از محاسن انسولین وطنی گفته شود و هر میزان به مردم اطمینان داده شود، نمی‌توان این حقیقت را ندید گرفت که برخی بیماران به برندهایی خاص عادت کرده و بدنشان به آنها پاسخ مثبت داده، به‌طوری که اگر بخواهند ناگهان تغییر دارو دهند، از عوارض آن مصون نیستند. در واقع حمایت از انسولین ایرانی که مایه غرور است، نمی‌تواند کمبود انسولین‌های قلمی را توجیه کند چراکه این انسولین‌ها برای بخش زیادی از جامعه تقریبا هشت میلیون نفری دیابتی‌ها در کشور حکم هوا برای زنده ماندن دارد.

انسولین، ایرانی و خارجی ندارد

علی فاطمی، نایب رئیس انجمن داروسازان ایران

این روزها افراد مبتلا به دیابت با کمبود انسولین در داروخانه‌های کشور مواجه هستند که البته به یک نوع از انسولین خلاصه می‌شود. در کشور دو نوع انسولین ویال و قلمی وجود دارد. انسولین قلمی نوعی است که این روزها کمتر پیدا می‌شود. نیاز داروخانه‌های کشور به انسولین قلمی به دو طریق تامین می‌شود، با واردات انسولین به کشور و نیز تولید انسولین در کارخانه‌های داخلی. انسولین تولید داخل به صورت مشترک و با شرکت‌های داروسازی چین و در داخل کشور تولید می‌شود. بنابراین در زمینه انسولین قلمی داخلی، مشکلی از نظر تامین دارو وجود ندارد اما بسیاری از افراد مبتلا به دیابت عنوان می‌کنند به انسولین تولید داخل حساسیت دارند. این درحالی است که هم انسولین وارداتی و هم انسولین تولید داخل در آزمایشگاه‌های وزارت بهداشت و سازمان غذا و دارو از نظر پایداری و اثربخشی آزمایش می‌شوند و بر همین اساس هم گواهی قطعی برای تولید یا عرضه به داروخانه‌ها برای آنها صادر می‌شود. بنابر گواهینامه‌های صادر شده در سازمان غذا و دارو، ماده اولیه انسولین تولید داخل با ماده اولیه انسولین وارداتی تفاوت چندانی ندارد.

بارها دیده شده که فرد مبتلا به دیابت به داروی خارجی حساسیت دارد اما این بدان معنا نیست که داروی خارجی بی‌کیفیت است یا استاندارد نیست. دارویی که در داروخانه‌های کشور توزیع می‌شود آزمایش شده و استاندارد است. ماده انسولین، ممکن است برای فردی حساسیت‌زا باشد، اما خارج از حساسیت ماده اولیه، سوزن دارو و قلم نیز می‌تواند باعث حساسیت در فردی شود. سوزن و قلم انسولین با شکل خاصی تولید می‌شود و در هر شرکت هم به شکلی ویژه تولید می‌شود بنابراین سوزن و انسولینی که در شرکت خارج از ایران تولید می‌شود، شکل متفاوتی از سوزن و انسولین شرکت مشترک ایرانی- چینی دارد. پس سوزن و قلم انسولین می‌تواند برای فرد مبتلا به دیابت باعث ایجاد حساسیت شود. در گذشته، ماده اصلی داروی انسولین از ژن حیوانی تهیه می‌شد و آن زمان حساسیت بسیار شدیدی در انسولین وجود داشت اما حالا انسولین با روش بیوتکنولوژی تهیه و تولید می‌شود. داروی انسولین اکنون به شکل ژنتیکی تولید می‌شود و حساسیت کمتری برای افراد مبتلا دارد.

فروش اقساطی ۵۵ هزار واحد مسکونی مهر طی امسال

معاون اعتباری بانک مسکن با اعلام این‌که هدفگذاری فروش اقساطی مسکن مهر برای سال جاری توسط بانک ۱۰۰ هزار واحد بوده است از فروش اقساطی ۵۵ هزار و ۳۵۲ واحد تاکنون خبر داد.

به گزارش پایگاه خبری بانک مسکن و به نقل از وزارت راه و شهرسازی، محمدحسن علمداری عضو هیات عامل بانک مسکن و معاون اعتباری آن بانک، تازه‌ترین وضعیت فروش اقساطی مسکن مهر را اعلام کرد. عضو هیات‌عامل بانک مسکن با اشاره به این‌که هدفگذاری فروش اقساطی مسکن مهر برای امسال ۱۰۰ هزار واحد بوده است از فروش اقساطی ۵۵ هزار و ۳۵۲ واحد طبق تازه‌ترین آمار خبر داد و گفت: فروش اقساطی واحدهای مسکونی مهر بر اساس مبلغ دریافتی و طول دوران مشارکت متفاوت خواهد بود.

علمداری با یادآوری این‌که مبلغ وام‌ها در اجرای واحدهای مسکونی مهر در پردیس ۵۰ میلیون تومان و در مابقی شهرها ۴۵ میلیون تومان است در خصوص آمار کلی اجرای طرح مسکن مهر توضیح داد: دو میلیون و ۳۹۲ هزار و ۳۲۷ واحد مجموع واحدهای مسکن مهر از ابتدای طرح تاکنون بوده که از این تعداد از ابتدای اجرای طرح تا به امروز دو میلیون و ۹۰ هزار و ۲۷۳ واحد تعیین تکلیف شده و ۳۰۲ هزار و ۵۴ واحد باقی مانده است.

وی میزان مشارکت مردم را در استقبال از خرید واحدهای مسکونی مهر برای امسال مثبت ارزیابی کرد و گفت: در سال جاری با توجه به افزایش قیمت‌ها در کلانشهرها استقبال مردم مناسب بوده است.

«تئاتر و جامعه و تئاتر» در دوشنبه‌های نقد کتاب سوره

پانزدهمین جلسه نقد کتاب سوره توسط معاونت پژوهشی با همکاری دانشکده هنر دانشگاه سوره دوشنبه ۶ بهمن ماه به صورت آنلاین برگزار می‌شود.

به گزارش روابط عمومی دانشگاه سوره، به همت معاونت پژوهشی دانشگاه و با همکاری دانشکده هنر سوره، پانزدهمین جلسه نقد کتاب، روز دوشنبه ۶ بهمن‌ماه ۹۹ به صورت آنلاین برگزار می‌شود.

در این برنامه، کتاب «تئاتر و جامعه و تئاتر» با تألیف رضا کوچک زاده، با حضور فرهاد مهندس پور در جایگاه سخنران و میزبانی رامتین شهبازی از ساعت ۱۸ تا ۲۰ به بوته نقد گذاشته خواهد شد.

در توضیح این کتاب آمده است: «ارتباط متقابل جامعه و تئاتر چگونه است؟ هستی اجتماعی تئاتر و «اجرای» امر اجتماعی را چگونه باید تبیین کرد؟ این برهم‌کنش تاریخی چگونه در مقاطع و ساحت‌های گوناگون تعینی فرمی و گفتمانی می‌یابد؟ مقالات و گفت‌وگوهای گردآمده در این کتاب می‌کوشند پرسش‌هایی از این دست را بر بسترهای زمانی - مکانی متفاوت پاسخ دهند. نیت، از یک سو گشودن چشم‌اندازی است تحلیلی که از خاستگاه‌های اجتماعی نمایش در دنیای قدیم تا به خیابان بردن صحنه در شهر جدید را در برگیرد. و از سوی دیگر، با محوریت قرار دادن «مساله ایران» بازنمایی مسیری است که تئاتر از شبیه خوانی و تعزیه تا کارگاه نمایش طی کرده است؛ مسیری که از انقلاب مشروطه، از پروژه‌های مدرنیزاسیون و... می‌گذرد و در نهایت به امروز می‌رسد.»